



## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Cvrsvs Theologici ...**

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et  
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -  
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum  
Scholasticis habent connexionem, declarantur

**Carleton, Thomas Compton**

**Leodii, 1659**

Sect. II. Proponitur sententia gratiam non distinguens à charitate.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-13718**

cap. 30. ait charitatem diffundi per gratiam. Concilium item Viennense docet: probabiliter esse parvalis in baptismo infundi gratiam & virtutes; & Tridentinum cap. 7. justificationem fieri ait per susceptionem gratia & donorum; quorum unum est habitus charitatis; est enim vera virtus: cum orgo; ut videmus; loquantur de iis ut distinctis; conformius illis est; ut gratiam & charitatem distinguiamus; si una non sit necessario de conceptu alterius; ut manifestum videtur non esse; & jam ostendam.

71  
V. 114  
Gratia & Charitas  
munera habent diver-  
sissima, sicut  
una non est  
de conceptu  
alterius.

Peccatores  
habent hoc  
quod est pos-  
se diligere  
Deum super  
omnia; ergo  
in hoc non  
est situs con-  
ceptus san-  
ctitatis.

Quod ergo charitas non sit de conceptu gratia; nec contra; probatur; habent namque munera diversissima; & quorum unum nullo modo involvitur in ratione alterius; sicut enim adaequatus conceptus Fidei est reddere hominibus potentem ad credendum; Spei potentem ad sperandum; & sic de aliis; ita & conceptus adaequatus charitatis est reddere eum potentem diligere Deum. Confirmatur: hic siquidem conceptus; esse scilicet hominem potentem ad diligendum Deum; non est conceptus sancti & iusti; cum etiam peccatores hic in via sint potentis ad eliciendos actus contritionis; & ad Deum super omnia diligendum. Neque hoc in peccatoribus solum fit per assistentiam extrinsecam; sed secundum valde probabilem sententiam per auxilium fluens intrinsecum; ergo confluentur per illud iusti; quod enim hoc auxilium sit fluens; habitus autem charitatis permansens; nihil vel conducat vel obest conceptui sanctitatis si aequaliter habeat hoc quod est constituere hominem potentem diligere Deum; cum nulla sit repugnantia; quo minus possibilis sit gratia habitualis; unio hypostatice vel visio beatifica fluens. Imo sequeretur per ipsam assistentiam extrinsecam constitui hominem sanctum; licet modo minus aliquantulum perfectum; quam per habitum charitatis; si conceptus sanctitatis in eo consistat; ut quis sit potens Deum diligere.

tom Deo; &c. ut Ego diligentes me diligo; & alia huiusmodi. Tertio; hoc quippe modo loquuntur interdum Patres; sic enim S. Augustinus lib. 15. de Trinitate cap. 18. ait huiusmodi esse isto dono Deo excellentius; & de natura & gratia cap. 42. Charitas inquit; est verissima; plenissima; perfectissimaque iustitia. Eodem modo loquitur S. Gregorius homilia 38. in Evangelium; ubi ait gratiam esse vestem nuptialem; & ut alia omittam; clarissime sanctus Prosper lib. 2. de vita contemplativa c. 13. Charitas inquit; est mensuratum; vita virtutum; anima sanctitatum; meritum; in peccatis suis mortuorum suscipitur. Tandem Concilium Tridentinum in justificatione docet hanc tria infundi; Fidem; Spem; & Charitatem; nam Fides; inquit; nisi Spes adcedat & Charitas; vivum Christi membrum non efficit; ergo iuxta Concilium Charitas est ipsa forma justificans.

Sed hae nullo modo probant intentum. Ad primum itaque respondetur hic esse necessitatem entitates haece distinguendi; cum nec gratia sit ex natura & conceptu suo operativa; nec charitas ipsa apta iustificare. Deinde idem ferme quoad hoc est ponere duas entitates partiales ac unam totalem utriusque in parte aequivalentem.

Ad secundum dico Scripturam & Patres ut plurimum loqui de charitate seu dilectione actuali; si quando vero sermo apud ipsos sit de charitate habituali; loquuntur vel de charitate formata; seu gratiam includente; vel eam concomitante; quo modo semper iustificantur homines per charitatem. Concilium vero Tridentinum; nil aliud intendit; quam definire hominem in justificatione accipere charitatem & reliqua dona; nec enim intendebat questionem hanc scholasticam definire; sed id solum quod negabant Haeretici. Imo eodem loco cap. 15. de iis loquitur Concilium ut distinctis; uti vidimus. Praeterea; cum loco ab adversariis citato dicat Concilium homines iustificati iam per Spiritum sanctum charitas diffunditur in cordibus nostris; significat charitatem non esse ipsam iustitiam; sed solum cum ea se habere concomitantem.

Dices: actus dilectionis supernaturalis Dei super omnia iustificat; ergo & habitus. Primo negari potest consequentia; & dici actum dilectionis esse perfectiorem suo habitu: Secundo negatur antecedens; tum quia Scriptura saepe innuit remissionem peccatorum esse novum beneficium; etiam posito actu supernaturali charitatis; & contritionis: Deinde in Concilio Tridentino sessio 6. cap. 6. & 7. amor Dei dicitur esse dispositio ad justificationem; & alia huiusmodi; quae Deo dante ex professo laudat profectur in materia de poenitentia.

SECTIO SECUNDA.

Proponitur sententia gratiam non distinguens a charitate.

II  
Argumenta  
constantem

CONTRARIUM nobis haec in parte tenet Scotus in 2. d. 17. quem sequuntur Scotistae Durandus etiam cum Nominalibus; Bellarminus lib. 1. de gratia & libero arbitrio; cap. 6. Martini hic; Coninck Disp. 21. de actibus; dub. 72 & alii ex recentioribus; Primum quia non sunt multiplicanda entia sine necessitate.

Secundo; quod omnia quae tribuuntur gratiae tribuantur in Scriptura etiam charitati; ut reddere Filios Dei; iustificare; regenerare; reddere gra-

Dices: actus dilectionis supernaturalis Dei super omnia iustificat; ergo & habitus. Primo negari potest consequentia; & dici actum dilectionis esse perfectiorem suo habitu: Secundo negatur antecedens; tum quia Scriptura saepe innuit remissionem peccatorum esse novum beneficium; etiam posito actu supernaturali charitatis; & contritionis: Deinde in Concilio Tridentino sessio 6. cap. 6. & 7. amor Dei dicitur esse dispositio ad justificationem; & alia huiusmodi; quae Deo dante ex professo laudat profectur in materia de poenitentia.

Secundo; quod omnia quae tribuuntur gratiae tribuantur in Scriptura etiam charitati; ut reddere Filios Dei; iustificare; regenerare; reddere gra-

Secundo; quod omnia quae tribuuntur gratiae tribuantur in Scriptura etiam charitati; ut reddere Filios Dei; iustificare; regenerare; reddere gra-

